

[Statsministeren.]

der har haft en lang forudgående forberedelsesperiode til sin rådighed, og derfor er folketingsarbejdet i dette forår blevet præget af det økonomiske saneringsarbejde, som vi følte var blevet så påtrængende nødvendigt, og som jo igen er en afgørende forudsætning for at komme videre med reformarbejdet.

Vi havde — og vi har — en svag valuta-balance og en arbejdsløshed, som allerede ved regeringens tiltræden var blevet for høj, og som let kunne blive endnu større, hvis den økonomiske politik ikke blev lagt om. I og for sig er dette jo et dårligt grundlag for en vidtfaavnende reformpolitik, og jeg vil gerne understrege, at det er i en sådan reformpolitik, regeringen ser inspirationen til og perspektivet i det fremtidige arbejde. Men jeg synes, ordførerne har ret i, at vi allerede nu må indstille os på, at genoprettelsen af en høj beskæftigelsesgrad og styrkelsen af betalingsbalancen ikke alene var blevet så påtrængende opgaver, at regeringen og folketinget i første omgang måtte samle kræfterne om at løse den, men at dette også vil lægge beslag på betydelig arbejdskraft i de kommende måneder. Det er en meget kompliceret opgave, og en sådan opgave løses jo bedst, hvis alle grupper i samfundet trækker på samme hammel. Sikringen af beskæftigelsen spiller en så afgørende rolle for alle grupper og alle samfundslag, at forudsætningerne burde være til stede for at forene bestræbelserne i en positiv og samordnet indsats.

Hr. Morten Lange kom igen med en udtalelse, som jeg ikke mener står for en nærmere prøvelse, idet han — eller var det hr. Per Hækkerup, det var det måske — sagde, at arbejdsløsheden jo ikke var gået ned, siden regeringen trådte til. Hvem der nu end fremsatte påstanden, er den jo lige lidt holdbar, for selvfølgelig er arbejdsløsheden gået ned. Den er også gået ned, hvis man forsøger at omregne den på årsbasis, men den er ikke gået tilstrækkeligt ned, det er en anden sag. Derfor vil også beskæftigelsen

være det vigtigste hensyn ved tilrettelægnen af den kommende tids økonomiske politik og aktivitet.

Der er vel ikke noget overraskende i, at man fra oppositionens side gerne ville kæde denne økonomiske vurdering sammen med udsigterne for forløbet af de overenskomstforhandlinger, der skal finde sted i den kommende vinter. Hvor klogt det er, og hvor rigtigt det er at gøre det, synes jeg derimod nok man kan have sine tvivl om. Jeg kan kun gentage, at regeringen er af den opfattelse, at overenskomstforhandlinger er noget, parterne bør klare selv. Jeg føler ingen trang til at tage op den diskussion, vi havde så grundigt i sidste uge, om kriteriet livsvigtige og samfundsvigtige interesser, men skal nøjes med at gentage, hvad jo før er sagt, at ser man tilbage, så finder man ingen dansk regering, heller ingen socialdemokratisk regering, som ikke mente, at på et eller andet tidspunkt kom hensynet til de livs- og samfundsvigtige interesser ind i billedet og adskillige gange på en sådan måde, at de tvang til at tilsidesætte ønsket om den frie forhandlingsret, om jeg må sige det på den måde, til den bitre ende. Men regeringen har den indstilling over for forårets overenskomstforhandlinger, som vi har over for enhver overenskomstforhandling, at regeringen ikke bør og slet ikke har lyst til at blande sig i det. Kriteriet vil alene være de samfundsmæssige hensyn.

Når det er sagt, vil jeg gerne føje til, at vi i regeringen er af den opfattelse, at Danmark i og for sig har ganske gode muligheder for at opretholde en meget høj materiel levestandard og også i den aktuelle situation har ganske gode muligheder for at opretholde en betydelig økonomisk aktivitet. Der skulle være muligheder for, at vi på baggrund af vort produktionsniveau kunne få fortsat fremgang.

Jeg skal ikke gå ind på hr. Per Hækkerups påstand om, at dette er en regering, hvis linje er vendt mod lønmodtagerne. Jeg vil kun sige, at hvis det skulle være rigtigt, så fortjente regeringen en dårlig skæbne, for